

- Укомплектовать автомобили необходимым оборудованием в соответствии с требованиями Правил дорожного движения (огнетушителями, медицинскими аптечками, знаками аварийной остановки, опознавательными знаками автопоездов).

ЕКОМОНІТОРИНГ, ЙОГО ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ ТА ЦІЛІ

Студентка Д.О. Могіліна, керівник Н.Є. Твердохлєбова

Національний технічний університет «ХПІ» м. Харків

Екологічна безпека кожної держави є невід'ємною частиною її національної безпеки. Для оцінки екологічного стану оточуючого довкілля потрібно одержувати інформацію про зміну всіх екологічних показників, що характеризують стан екосистем на певний час спостережень.

Моніторинг – це система спостереження, оцінки і прогнозу стану навколишнього середовища, яка здійснюється в різних масштабах. Проведення моніторингу передбачене в ст. 22 Закону «Про охорону навколишнього середовища», у Положенні про державну систему моніторингу навколишнього середовища, затвердженому Постановою Кабінету Міністрів України від 30 березня 1998 р.

Моніторинг повинен вирішувати такі завдання:

- спостереження за станом біосфери, визначення змін, обумовлених діяльністю людини, і узагальнення результатів спостережень за геофізичними і фізико-географічними параметрами стану середовища; отримання геохімічних даних, що характеризують кругообіг речовин і енергії в природі, спостереження за реакцією біоти та ін.;

- прогноз і визначення тенденцій у зміні біосфери, щоб за рекомендаціями, що на них ґрунтуються, можна було узгоджувати плани діяльності людського суспільства;

- оцінка змін і тенденцій змін біосфери шляхом порівняння з критеріями, які вказують на межу екологічного навантаження на середовище.

Сучасний моніторинг навколишнього середовища повинен спиратися на систему науково обґрунтованих нормативів. Екологічний моніторинг є найбільш універсальним, він охоплює питання біологічного і геофізичного моніторингу в їх тісному взаємозв'язку. В Україні існує досить розгалужена система екологічного моніторингу стану навколишнього природного середовища. На рівні держави, регіонів та міст інформація про стан довкілля за певний період формується різними державними установами та підпорядкованими їм підприємствами.

Функціонування Державної системи екомоніторингу довкілля повинне більш якісно розвивати принципи:

- систематичності спостережень за станом навколишнього природного середовища та техногенними об'єктами, що впливають на нього;

- своєчасності отримання й обробки даних спостережень на відомчих і узагальнюючих (локальному, регіональному та державному) рівнях;

- комплексності використання екоінформації, що надходить у систему від відомчих служб екомоніторингу та інших постачальників;

- оперативності доведення екоінформації до органів виконавчої влади, інших зацікавлених органів, підприємств, організацій та установ;

- доступності екологічної інформації населенню України та світовій спільноті.

Державна системи екомоніторингу довкілля повинна забезпечити досягнення таких цілей:

- підвищення рівня адекватності дійсному екологічному стану довкілля його інформаційної моделі;

- підвищення оперативності одержання та достовірності первинних даних за рахунок використання досконалих сучасних методик;

- підвищення рівня та якості інформаційного обслуговування споживачів екоінформації.

СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВІ РЕАЛІЇ РОЗСЛІДУВАННЯ НЕЩАСНИХ ВИПАДКІВ У СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Студент В.В. Оченаш, керівник О.П. Шароватова

Національний університет цивільного захисту України, м. Харків

У вітчизняному суспільстві в умовах сьогодення в організації трудових відносин набувають розвитку нові технології роботи з найманими особами. Поряд із цим, відсутність упродовж тривалого часу законодавчої ініціативи у вирішенні правових питань щодо практики поширення міжнародного досвіду в окремих сферах призводить до погіршення соціального захисту громадян. Гострої актуальності набувають особливості організації розслідування нещасних випадків у ситуаціях, якщо не були оформлені виробничі відносини.

Як результат набуття міжнародного досвіду у сучасній Україні має місце оренда персоналу - аутстафінг – залучення компанією позаштатного фахівця, у тому числі іншої компанії, який має відповідні знання, професійні навички і досвід, на час виконання певних видів робіт. Поряд із аутстафінгом має місце й аутсорсинг, під яким розуміють передачу організацією на договірній основі будь-яких непрофільних функцій сторонньому виконавцю (організації або фізичній особі), який є фахівцем у цій галузі та володіє відповідним досвідом, знаннями, технічними засобами (дослівно - «надання зовнішніх ресурсів»).

Соціально-правові реалії сьогодення засвідчують трансформацію вітчизняного варіанту аутстафінгу у використання (оренду) робочої сили